

днесъ връхъ. Тази мисълъ влияе неусѣтно върху нашето настрoение. Има нѣщо плахо въ възторженитѣ погледи. Въпрѣки уморага — пжтували бѣхме вече 12 часа непрекъснато — въ движенията на всички има чувствителна доза отъ суета. Всички ние, може би за пръвъ пжтъ, взехме да разбираме дълбокия смисълъ на предупреждението: Мислете за живота си!, което често се напомнява на излетниците по високитѣ планини. И ние взехме да мислимъ за по-скорошното връщане.

Опитътъ ни да се спуснемъ къмъ езерата излѣзе несполучливъ. По первазитѣ на върха имаше голѣми отвесни и надвесени снѣжни прѣспи, до които не посмѣяхме даже да се доближимъ. Възвръщането презъ новопокръстения Алеко бѣ изключено. Тогава? Пакъ на темето на Мусала и оттамъ на югъ — къмъ Маричинитѣ езера или Демиръ-капия. Мръкваше вече. Затова трѣбва да се бърза и върви безъ колебания. Нощъта на Мусала при 18 гр. студъ криеше за насъ голѣми изненади. Единъ отъ нашитѣ другари вече горѣше отъ силна треска. Отстжпихъ му моя голѣмъ селски кожухъ, който носѣхъ на раницата си неизползуванъ досега и това го спаси. Поехме пжтя за Маричинитѣ езера; той излѣзе неочаквано благоприятенъ и ние слѣзохме много леко въ Маричината долина подъ езерата, наречена на това мѣсто съ подозрителното все пакъ име „Дералото“. Тукъ се почувствувахме вънъ отъ всѣка опасностъ. Надолу пжтътъ ни се затрудняваше отъ затѣванията въ дълбокия снѣгъ, който въ гората по-мжчно замръзва. Правѣхме голѣми усилия, за да можемъ да стигнемъ поне до Сарж-гйолъ — лѣтния царски дворецъ. Умората и дълбокия снѣгъ ставаха все по-мжчителни, но трѣбваше да се първи. Пра-